

En
verder:

‘Altijd je rug recht houden’

‘Het is belangrijk dat notarissen kunnen sparren met anderen’

Arlette Cabenda maakte zestien jaar geleden een wel heel aparte start in het notariaat. Het heeft haar gevormd tot de notaris en auditor die zij nu is.

TEKST Henriette van Wermeskerken | FOTO Truus van Gog

‘Op 24 december 1997 – we zaten aan de kerstborrel met kantoor – werd ik gebeld door de kamer van toezicht. Of ik met spoed kon gaan waarnemen in Purmerend. Na Kerstmis wilden ze graag weten of ik het deed of niet. Hectische dagen braken aan. Ik was op dat moment acht jaar kandidaat-notaris en werkte op een kantoor in Bussum, waar ik het goed naar mijn zin had, maar inmiddels was ik tot de conclusie gekomen dat ik graag notaris wilde worden. Ik had één keer eerder gesolliciteerd op een standplaats en werd toen tweede; een andere kandidaat was ouder en had meer ervaring. Het verzoek was dus zeker een uitdaging, maar het ging om een kantoor van een notaris die aangehouden was wegens fraude. Je weet dan dat je met problemen te maken krijgt, alleen de aard en de omvang van de problemen zijn niet bekend. Die kerstdagen werden besteed aan gesprekken met de tijdelijke waarnemer, mijn accountant en natuurlijk mijn partner en collega’s van het kantoor waar ik werkte. Op 2 januari ben ik benoemd tot waarnemend notaris.’

IN HET DIEPE

‘Dat ik de uitdaging heb aangenomen komt ook doordat mijn partner en mijn oude kantoor mij zeer hebben gesteund. Zij zagen het als een geweldige kans, zo’n kans die maar één keer voorbijkomt. Mijn kantoor in Bussum bood mij bovendien de mogelijkheid om terug te komen als ik in Purmerend niet benoemd zou worden. Je springt volledig in het diepe. Ik was zelfs nog nooit in Purmerend geweest. Nadat ik tot waarnemer werd benoemd, ging ook de sollicitatieprocedure lopen, die opstond voor iedereen.

Het lastige is dat je als waarnemend notaris voor eigen rekening en risico werkt. Je stapt er dus vol in, en dan is het wel zuur als je een paar maanden later te horen krijgt dat een ander als notaris wordt benoemd. Die eerste tijd was er veel onzekerheid. Over wat er precies aan de hand was geweest op kantoor, de financiën en de vraag of je kunt blijven of niet. In het begin heb ik veel tijd besteed aan het personeel en vervolgens aan het herstel van het vertrouwen in het kantoor. Een aantal personeelsleden is vertrokken. Op 26 mei 1998 ben ik als notaris benoemd. Ik was toen 37 jaar.

VERKEERDE ADRES

‘Een deel van de cliëntèle was niet de cliëntèle die ik wilde behouden. Dat had te maken met “het verleden” van het kantoor. Als notaris moet je te allen tijde je rug recht houden. Sommige dingen kunnen niet en doe je niet. Als je daar heel duidelijk over bent, voelt een bepaald type cliënten feilloos aan dat ze bij jou aan het verkeerde adres zijn. Zo selecteert het cliëntenbestand zich vanzelf uit. Daarnaast heb ik bewust de onroerendgoedpraktijk verkleind. Ik was tegelijkertijd aan het afbouwen en aan het opbouwen. Nu is de praktijk gelijkmatig verdeeld over de drie rechtsgebieden onroerend goed, ondernemingsrecht en familierecht.’

‘Het gaat goed en ik voel me hier thuis. Ik woon niet in Purmerend, maar ben hier wel actief als lid van de Rotary, de ondernemersvereniging, de golfclub en ik sponsor een aantal plaatselijke activiteiten. De eerste jaren waren best wel pittig. Je moet het personeel en het cliëntenbestand op orde krijgen, terwijl de omgeving over de fraude spreekt. Dat duurt een paar jaar. De politiek van de rug recht houden

voerde ik heel bewust en dat heeft geholpen. Nu realiseer ik mij daarbij wel dat de tijden eind jaren negentig gemakkelijker waren dan nu. De markt was goed, we hadden genoeg omzet.’

GELOOFWAARDIG

‘Sinds vorig jaar ben ik auditor. Met een assistent bezoek ik negen kantoren per jaar. Je bekijkt hoe een kantoor in elkaar zit, praat met mensen en bekijkt een aantal dossiers. Je voelt vanzelf aan welke kant je onderzoek op moet. Het valt mij op dat in het algemeen de kantoren hun best doen, ondanks deze moeilijke tijden. Wat mij bezighoudt, is de vraag: hoe blijven wij als notarissen geloofwaardig en hoe laten we zien wat onze toegevoegde waarde is? We hebben een mooie functie die we niet moeten verkwanselen. Die rechte rug is zo belangrijk. Daar moeten we ons van bewust zijn.

Ik lees altijd de tuchtuitspraken en vraag me dan af hoe het zover heeft kunnen komen. Is het onwetendheid, onervarenheid, goedgelovigheid? Zeker in deze snelle en hectische tijden, waarin de cliënt mondiger is geworden, is het belangrijk dat notarissen kunnen sparren met anderen of dat zij collega’s kunnen bellen. Dat geldt niet alleen voor jonge notarissen. Ik doe het zelf ook. Door mijn ervaring heb ik misschien extra *feeling* voor het auditorschap. Mijn start als notaris was bijzonder, dat houd ik altijd bij me.’ ■